

СТАРИЯТЪ ЩЪРКЪ

Вършитба отдавна мина. Полята лежаха оголени и пусти. Една нощъ завалѣ дъждъ — равенъ и тихъ. На сутриньта небето се избистри, ала надъ земята пропълзѣ хладъ. Сребърни паяжинки се проточиха между шубра-китѣ. Есенъта бѣ дошла.

Стариятъ щъркъ разтърси криле, огледа небето и си каза:

— Време е вече.

После събра нѣколцина отъ младитѣ щъркове и имъ поръча веднага да разнесатъ заповѣдта за тръгване.

И една заранъ, овчарьтъ отъ могилата погледна надолу и се смая: цѣлото равнище край село бѣше побѣлѣло. Стотици щъркели се бѣха събрали и се готвѣха за нѣщо. Овчарьтъ свали свирката отъ уста, вгледа се нататъкъ и се вслуша. Стариятъ щъркъ говорѣше.

— Време е вече, деца, — думаше той, — време е да се лети на югъ? Деньтъ намалѣ, ношитѣ станаха хладни, скоро и слана може да падне. Днесъ ще трѣбва да пжтувате. Свикахъ ви сега да си изберете водачъ и да се сбогуваме.

Щъркелитѣ се размърдаха изведнѣжъ. Чуха се учудени викове:

— Какъвъ водачъ? Нали си имаме! Ти си ни водилъ до сега — ти ще ни водишь пакъ! Не искаме другъ водачъ!...